

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 294, 28 mars 2009

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

Nazister har återigen angripit socialister

Arbetarmakt publicerar här ett stöduttalande som antagits av Nätverket mot rasism med de kamrater i Rättvisepartiet Socialisterna som angreps av nazister. Ett uttalande som vi ställer oss bakom.

Under förra helgen utsattes två medlemmar i Rättvisepartiet Socialisterna för nazistiska attacker. I samband med ett antiimperialistiskt torgmöte på lördagen, arrangerat av Nätverket mot krig på Sergels torg, attackerades aktivisterna Mattias Bernhardsson och Joel Eriksson på T-centralen. Nazisterna stal en kamera och misshandlade Joel Eriksson, som fick besöka sjukhus efter att ha blivit slagen i ansiktet – som tur var med endast lättare skador.

I söndags smäll det sedan igen. Mattias Bernhardsson överförs av tre personer i Jordbro då han var på väg till en vän. Det verkar mycket troligt att rör sig om ytterligare ett nazistiskt anfall, då den främste angriparen, som försökte knivhugga Bernhardsson, var maskerad. Bernhardsson klarade sig med ytligare skärsår och blåmärken efter att ha lyckats freda sig från vad som av allt att döma var ett mordförsök.

Helgens attacker mot aktiva socialister i Stockholm är ingen enstaka företeelse. I höstas försökte nazister att brandmörda en hel familj i Högdalen. Föräldrarna, som är fackligt aktiva antirasister, klarade sig genom att de lyckades fly via balkongen. Nazister brände också ned Cyklopen, ett kulturhus där antirasistiska krafter samlats och organiserat stödfester för kampen. Till detta kan läggas ett flertal misshandels- och överfallsförsök den senaste tiden.

Angreppen under lördagen och söndagen vittnar om vikten av att den antirasistiska rörelsen trappar upp kampen för att driva nazisterna från våra gator. Nazistisk terror måste bemötas av såväl organiserat självförsvar som kollektiva massaktioner mot deras försök att bygga sin terrorrörelse. Vi kommer aldrig passivt se på när nazisterna försöker ta över våra gator. Vi ska aldrig låta oss skrämmas till tystnad av deras angrepp.

Solidaritet med de misshandlade kamraterna.

Nätverket mot rasism
www.nmr.nu

Aktionsdagar i Frankrike: Vi behöver en obegränsad generalstrejk för att vinna

25 mars 2009

I en massiv uppvisning av styrka mot krisen marscherade 350 000 arbetare och ungdomar i Paris den 19 mars i två stora parallella demonstrationer i samband med en endagars generalstrejk.

Den ena var baserad på kontingenter från områden i hela Paris och organiserades av den fackliga federationen CGT. Den andra inkluderade alla de andra federationer-

na (CFDT, FO, SUD) och en del andra organisationer.

Kontingenten från SUD, som i sig var en stor demonstration, var speciellt välorganiserad, radikal och stridsberedd. De flesta arbetare och ungdomar demonstrerade mot hela Sarkozys politik, inklusive hans angrepp på den offentliga sektorn (universitet, skolor, sjukvård), hans stora skattesänkningar för de rika, hans borgensåtaganden för bankerna och stora industrier på vanliga skattebetalares bekostnad.

Generalstrejkens huvudämne var mot effekterna av den kapitalistiska krisen. Det står klart att arbetarna inte vill betala kostanderna för systemets misslyckande. Speciellt avvisar de nedläggningar, avskedanden, låga löner och ökad osäkerhet (osäkra, uselt betalda jobb).

I de flesta andra städer var kontingenternas sammansättning ännu mer skiftande och visade att många arbetare från den privata sektorn hade anslutit sig, många för första gången. Demonstrationen i Marseille var lika stor som i Paris. I Compiègne, med en befolkning på bara 30 000, marscherade 10 000 bakom arbetarna på Continental, vilka nu ockuperar sin däckfabrik. För två år sedan gick de med på längre arbetstid i utbyte mot löftet att fabriken inte skulle läggas ner. Nu har de upptäckt att kapitalisterna planerar att göra sig av med dem och är fast beslutna att stoppa det. I olika opinionsundersökningar har mer än två tredjedelar av de tillfrågade uttryckt sitt stöd för rörelsen.

Framgången för strejken i Guadeloupe – en ö som är en fransk kolonial besittning och en del av den franska republiken – är också en viktig faktor i den politiska situationen. Efter 44 dagars generalstrejk som paralyserat ön, vann en stor koalition bestående av fackföreningar, politiska partier och andra organisationer en stor seger. Det som uppnåts innefattar en höjning av låga löner med 200 euro, sänkning av priserna på baslivsmedel och annat.

Guadeloupe visar för miljoner människor att det är möjligt att segra men bara med en obegränsad generalstrejk, inte bara aktioner under en dag. Strejken vann med massivt stöd från befolkningen. En situation öppnades som snabbt eskalerade till masskonfrontationer med den kapitalistiska och koloniala statsapparaten. Hotet om revolution producerade, som Rosa Luxemburg en gång skrev, omfattande reformer som sin biprodukt. Liknande strider har också inletts i det närliggande Martinique och i La Réunion i Indiska oceanen.

Under de senaste månaderna har olika strider tvingat Sarkozys regering på defensiven. En "reform" av lycéerna (gymnasierna) har skjutits upp. Lärarnas och studenternas aktiva motstånd har urvattnat ett angrepp på universiteten. Sarkozy brukade vara närvarande i media varje kväll men har nu plötsligt blivit nästan osynlig.

Det står emellertid klart för många att en rad endagsaktioner inte kommer att räcka för att åstadkomma några

betydande eftergifter. Den tidigare presidentkandidaten Olivier Besancenot från Nya antikapitalistiska partiet (NAP) och den fackliga federationen SUD har klargjort detta och kritiserat de större federationerna för att inte planera några vidare nationella aktioner förrän på första maj. Fram till dess vill de stora federationernas ledare bara ha aktioner på lokal nivå. Det är ett recept för att upplösa den här fantastiska rörelsen och återgå till det som fackbyråkraterna vill ha: förhandlingar med cheferna och regeringen utan påtryckningar från arbetarna. Sarkozy är ingen idiot och kommer att inse att de gett honom en andningspaus och kommer att anstränga sig för att splittra fackens enhetsfront och dra in dem i förhandlingar för att acceptera delar av hans planer.

De reformistiska partierna, socialisterna (PS) och kommunisterna (PCF), hoppas dra fördel av rörelsen genom att helt enkelt invänta EU-valet i juni. Det är bara den radikala vänstern, framför allt SUD och NPA, som argumenterar för en obegränsad generalstrejk.

NPA – som får betydande stöd i opinionsundersökningarna som ett nytt och radikalt alternativ – pekar helt riktigt på exemplet Guadeloupe, behovet av tydliga krav och ett handlingsprogram mot krisen. De hävdar att generalstrejken ska komma underifrån, kring de arbetare som är inblandade i utdragna strider som de anställda i skolor och på universitet och inom sjukvården.

Det är helt rätt och kan leda in NPA i en politisk konfrontation med ledarna för de stora fackliga federationerna som CFDT och CGT som stöder socialist- och kommunistpartierna. Frågan är om NPA:s ledare kommer att göra det. En minoritet till höger inom NPA argumenterar för att det nya partiet ska slå in på fel väg och bilda en valallians med kommunistpartiet och en ny splittring från socialistpartiet. I detta kritiska ögonblick skulle en sådan byråkratisk och bakåtskrivande politik kunna leda till fördröjningar och till och med handlingsförlamning inom NPA och därmed hindra partiet från att effektivt utmana de reformistiska fackföreningsledarna.

Förutom att hålla stånd mot detta tryck bör NPA göra sitt program ännu mer konkret under perioden framöver. Uppmaningen till en generalstrejk bör kompletteras med att varje arbetsplats som hotas av avskedanden ockuperas och backas upp med solidaritetsaktioner från andra sektorer. NPA måste också klart och tydligt och utan tvekan angripa den reaktionära roll som spelas av den fackliga byråkratin när den håller tillbaka kampen. Basmedlemmarna i de olika federationerna måste organiseras för kamp med ledarna om möjligt, utan dem eller mot dem där det är nödvändigt.

I frånvaron av en spontan strejk i en speciell sektor som kan fungera som avtryckare och en fokuserande punkt för rörelsen kan bara de mest beslutsamma och tydliga aktioner från revolutionärernas sida inleda en obegränsad generalstrejk och en öppen kamp mot regeringen. Ett tydligt aktionsprogram för lönehöjningar, mot uppsägningar, osäkra jobb och alla nyliberala reformer, måste stå i centrum för agitationen. Den lokala kampen eller kampen inom olika områden måste användas för att mobilisera andra sektorer och slutligen generalisera rörelsen oberoende av eller om nödvändigt mot de fackliga ledarna. Självorganisering och arbetarnas demokratiska kontroll av kampen, koordineringar, är de enda sätten att behålla kontrollen över rörelsen och bör finnas med från början. NPA kan spela en avgörande roll i allt detta och behöver nu

vidta konkreta aktioner i den riktningen. Om NPA gör det – och om det undviker fällan i att anpassa sig till reformismen – kan partiet börja vrida ledningen över den franska arbetarrörelsen ur reformisternas händer och inleda kampen för arbetarklassens makt.

Marc Lassalle, Paris

Diskussionen om Stoppa Matchen blottar bristerna i den autonoma strategin

Efterspelet till Stoppa Matchen-demonstrationen i Malmö för två veckor sedan har återigen illustrerat åsiktsskillnaderna i arbetar- och vänsterrörelsen och samtidigt visat på bristerna hos samtliga större grupper som är aktiva där. I den här artikeln kommer vi huvudsakligen att kritisera den strategi de autonoma valde i Malmö.

Vi har redan i vårt första uttalande kritiserat de stalinistiska och reformistiska krafternas pacifistiska politik, en politik som inte kommer att kunna spela en radikaliserande roll i den antiimperialistiska rörelsen, och som påtagligt bidrog till splittringen i Stoppa Matchen-nätverket. Inledningsvis är det dock på sin plats att markera mot dessa krafter försök att utnyttja de autonomas agerande i Malmö för att slå mot alla de krafter som eftersträvar en radikalare inriktning än man själv gör.

Ett exempel på detta är följande citat, från Mikael Wallgren, tidigare förtroendevald vänsterpartist:

”Det här om något är beviset att man måste börja behandla reaktionens nyttiga idioter på det sätt som de förtjänar. Problemet är att det gäller att få alla att förstå detta... Rakast och tydligast är KP (Kommunistiska partiet) som brukar vara de mest disciplinerade. Vänsterpartiet med kringorganisationer är stabila, även om de inte är så hierarkiska som KP... Det stora problemet är dock trotskisterna, framförallt då RS, som om de inte själva leder väg för jävulskapen (som under EU-toppmötet i Göteborg) ofta, tillsammans med sina mer vettiga kusiner i SP, agerar försvarsadvokat åt vandalerna. Så länge det finns ett mellanläger (som främst består av trotskisterna, men också i vissa fall av olika solidaritets- och kulturföreningar) så är det svårt att få den enighet mot de autonoma som behövs.”

(Mikael Wallgren i sin blogg apropå Stoppa Matchen-demonstrationen)

Sådana uttalanden är inte förvånande, men nog så allvarliga. Från Kommunistiska partiet (KP) och deras tidning *Proletären* har fördömanden kommit i en strid ström. Stalinismens främsta flaggbärare skriker som vanligt högst i kampen mot radikalare krafter. Alla de som konfronterade polisen kring Baltiska hallen kallas i *Proletären* för ”Israels bästa vänner”, ”nyttiga idioter” och ”provokatörer”. KP skryter om ur dem verkat för en rakt igenom pacifistisk linje, och hotar med att i framtiden utesluta anarkister (och ”mellanlägret”, trotskisterna) ur allt solidaritetsarbete. Vi känner igen tongångarna från efterspelet till Göteborgskravallerna 2001, då KP ”höjde pestflagg” över alla som använt våld – oavsett om det var meningslöst fönsterkrossande eller faktiskt försvar av en demonstration, mot polisens angrepp.

Stalinisterna anstränger sig med andra ord hårt för att framstå som det respektabla, pålitliga alternativet inför polisen och borgerlig medias angrepp, vilket ligger i linje med deras totala ovilja att ta till militanta medel oavsett hur styrkeförhållandena ser ut.

Nu över till de autonomas agerande. Även om vi anser att progressiva krafter måste ta de autonoma i försvar mot de reformistiska och stalinistiska krafternas försök att utestänga radikalare krafter från olika samarbeten så har vi kritik mot hur de autonoma agerade i Malmö. Återigen fick vi ett tydligt exempel på hur den självtillräcklighet som präglar den anarkistiska och autonoma rörelsens politik fullständigt misslyckas med att ge radikalare krafter någon ledning.

De autonomas strategi

Deltagarna i "Det är vi som bestämmer"-blocket är en mer heterogen skara. Anarkister har, i debatten på socialism.nu och i olika uttalanden, både varit självkritiska och hyllat sitt agerande. En aktivist från AFA i Malmö som intervjuas i *Yelah* säger att man är nöjd över att ha genomfört en "ganska kratfull solidaritetshandling", men är ändå besviken över att man inte lyckades stoppa matchen:

"Strategin gick ut på att vi skulle ha en fast punkt där vi attackerade i stor skala och sedan skulle en massa vängrupper attackera på andra håll. Den stora attacken skulle fungera som en avledningsmanöver för att ge utrymme åt vängrupperna att genomföra civila olydnadsaktioner och skapa kaos. Men detta funkade inte på grund av att strategin inte var uttalad utan mer underförstådd och många förstod inte det. Vi borde ha kommunicerat tydligare."

Ett annat dokument som har spritts på bloggar och mailistor är undertecknat "Minoriteten i Stoppa Matchen-nätverket". Där säger man att idén att nätverket skulle försöka sig på en gemensam konfrontativ inriktning var utdömd på förhand – att alla visste att det skulle bli ett fiasko så snart det blev känt att KP var inblandade. Man går i och för sig hårt åt KP:s legalistiska strategi och hyllar de ungdomar som konfronterar polisen, men i övrigt sägs ingenting om vilka slutsatser revolutionärer kan dra från helgen. Hur kan vi göra bättre ifrån oss nästa gång? Hur bygger vi en solidaritetsrörelse med Palestina, eller en bred, antiimperialistisk rörelse, som kan sätta agendan och inte bara kan stoppa liknande arrangemang i framtiden utan gå ännu längre och göra upp med den svenska imperialismen?

"Det är vi som bestämmer"-anhängarna har rätt i att alla visste vad som skulle hända när marschen avgick. I gapet mellan Stoppa Matchen-ledningens totala pacifism (som gick ut på att hålla en "folkfest" och inte på något sätt försöka stoppa matchen) och de autonomas obändiga vilja att "göra något" fanns ingenting organiserat. Vi som var där vet att många ville gå längre än demoledningen önskade. Ilskan mot Israel var enorm, inte minst i en stad som Malmö, och när nu demonstrationen gick under namnet "Stoppa matchen" var det säkerligen många som var villiga att försöka göra just detta.

Sekteristiskt agerande från början till slut

AFA-aktivisten som säger att de "borde ha kommunicerat tydligare" är med andra ord inne på rätt spår. I förspelet till demonstrationen verkar de autonoma inte ha ansträngt sig nämnvärt för att nå ut till bredare krafter med en realistisk plan för vad som kunde göras på plats i Malmö. Man laddade upp videos på YouTube där man hotade med att "Malmö ska brinna" om matchen spelades. Man lade upp våldsromantiska bilder på maskerade aktivister, hotfullt poserade med vapen. På lördagen, när tusentals demonstranter samlades för att lyssna på talen och förberedde avmarsch, höll sig de autonoma i sitt klart

avgränsade block, stillastående, och betraktade passivt de oorganiserade människor som slutit upp. Vad vi såg gjordes inga försök att prata med folk, att nå ut med "Det är vi som bestämmer"-blockets politik eller planerade aktioner, att helt enkelt försöka vinna massorna för en konfrontativ strategi.

Naivitet

Propagandan innan matchen verkade följaktligen rikta sig mot polisen och arrangörerna av matchen. Man hoppades kanske med hot om våldsamheter kunna avskräcka Malmö stad från att låta matchen spelas. Denna strategi är inte bara en dålig ersättning för det arbete som behövs för att involvera massorna i genomförandet av en konfrontativ aktion, den är också påtagligt naiv. När politikererna en gång sagt ja till matchen kommer de inte låta sig avskräckas av några mindre gruppers hot om våld. Det ligger för mycket prestige i det då. AFA-aktivisten som intervjuas i *Yelah* nämner också som en ljuspunkt just att arrangemanget kostade staten stora summor i polismobiliseringar och liknande. Men kommer detta att hindra staten från att ställa sig bakom liknande arrangemang i framtiden? Kommer några miljoner skattepengar hit eller dit att driva borgarna till att bryta med sin prosionistiska linje? Knappast. För de miljoner staten lade ut fick man ju dessutom en total svartmålning av de autonoma i all media.

Problemet med att sätta tilltro till spontanism

Dokumentet från "Minoriteten inom Stoppa Matchen-nätverket" citerar både Marx och Engels. I ett Engels-citat verkar man antyda att den spontana kampen mot polisen kommer att leda till att massorna tillägnar sig den revolutionära traditionen. Problemet är ju naturligtvis att Marx och Engels hela livsgärning vittnar om att de inte menade att detta är en spontan process – att kravaller eller facklig kamp automatiskt leder till ett förhöjt politiskt medvetande. Tvärtom krävs medveten organisering kring ett revolutionärt program och en praktik som tar sin utgångspunkt i detta för att det ska ske. Både Marx och Engels deltog i uppbygget av världens första internationella arbetarparti, Internationella arbetarassociationen (eller första internationalen) med detta syfte. I denna bekämpade de också oförsonligt anarkismen och kritiserade dess samtida företrädarens tilltro till att spontanism och direkta aktioner genomförda av minoriteter skulle kunna ersätta det långsiktiga och tålmodiga arbetet med att vinna arbetarrörelsen för en revolutionär politik.

För en intervention som idag förmår bygga den antiimperialistiska rörelsen kring en politik som bryter med legalismen och som organiserar konfrontativa aktioner krävs dels en samordning av kampen, dels att denna kamp förs med metoder som leder arbetet framåt. Det krävs en organisering som möjliggör att vi kan dra kollektiva slutsatser av den samlade kampen, och det krävs att vi bygger rörelsen med en politik och en strategi som förenar revolutionär teori och praktik. Att ett hundratal människor vandaliserade polisbilar och kastade bomber mot polisen i Malmö är alltså inte automatiskt ett steg i rätt riktning. Anarkisternas och de autonomas agerande i Malmö speglar dock på ett tydligt deras knäfall för spontanismen – att det bara räcker med att heja på den spontana kampen som alltid uppstår i ett klassamhälle och vänta på att den, lika spontant, växer över i en revolution.

Så som situationen alltså utvecklats i mobiliseringen var det inte konstigt att det blev konfrontationer vid Baltiska hallen. Det var naturligt att man försökte stoppa matchen,

även om det tog sig uttryck i ren förstörelse av polisbilar. Det otillräckliga i "Det är vi som bestämmer"-blockets aktion var dock att det aldrig ens kom i närheten av att faktiskt kunna stoppa matchen, och att det genom bristande förankring alltför lätt öppnade för principlös kritik mot dem som försökte göra något.

Smågruppsaktioner eller småskalig terrorism kommer aldrig att kunna krossa klassamhället. Staten är arbetarklassens mest välorganiserade motståndare. På sin sida har de hela den borgerliga våldsapparaten, media, enorma ekonomiska medel, och så vidare. Att tro att man kan störta den otroligt centraliserade och organiserade fienden genom en spontan, småskalig eller lokal kamp är att på förhand erkänna sig besegrad.

Vad är en framkomlig väg?

Hur ska då revolutionärer agera inför arrangemang som det i Malmö? För det första måste man studera styrkeförhållandena. Den svenska vänstern är i dag oerhört långt inne på den pacifistiska linjen, förledd som den är av årtal av stalinistisk och reformistisk dominans. Detta innebär naturligtvis inte att revolutionära kommunister inte kan föra en militant linje som skiljer sig från vad den reformistiska majoriteten för närvarande anser är "taktiskt". Men när och om man gör det måste man arbeta oerhört hårt för att förankra sina aktioner hos massorna, och bredda dem. Ett sådant arbete är också en garant mot den smutskastning som vi vet kommer att komma från allsköns stalinister och reformister efteråt. Det innebär också att sträva efter organiserade aktioner.

Eftersom anarkismen menar att motstånd är något som växer spontant skyr man dock sådant arbete. Det såg vi under lördagen, då anarkisterna som sagt inte använde samlingen innan demonstrationen till att försöka nå ut till de demonstranter som såg bristerna med den reformistiska ledningens strategi med någon alternativ plan. På så vis bäddade man för att isolera sig inför de konfrontationer som följde vid Baltiska hallen. Eftersom man höll sig för sig själva, och inte inför demonstrationens gräsrotter förde ut någon strategi för att stoppa matchen, har man nu egentligen inget eget att sätta emot stalinisternas angrepp, annat än att peka på bristerna med t.ex. KP:s egen praktik.

Alternativ till kravallandet

Kunde man ha agerat annorlunda? Ställda inför den massiva polishärskningen var det uppenbart att det skulle bli svårt, om inte helt omöjligt, att faktiskt stoppa matchen med de metoder som man valde. Ett alternativ kunde ha varit att organisera en mer symboliskt hållen konfrontativ aktion, t.ex. i stil med den som vita overall-aktionen förberedde och delvis praktiserade i Göteborg 2001. Där mobiliserade Vita overallerna för ett block där fronten utrustades med skyddsutrustning och stora sköldar. Planen var att uppbackad av massan försöka sig på ett kollektivt genombrytningsförsök genom att använda massans tyngd. Även om en sådan aktion inte skulle lyckas, utan tvingas retirera ställd inför en övertalig polisstyrka, skulle det med goda förberedelser kunnat bli en politisk framgång. Det hade varit lättare att försvara sig för deltagande aktivister inför borgerlig media. Det hade kunnat sända ut en signal – det finns en organiserad rörelse som gör militanta saker – och som står för det.

En sådan, eller liknande aktioner på temat kollektiv civil olydnad, rörliga blockader etc., fanns det också planer på i nätverket, med en förespråkare i Vänsterns student-

förbund. Det framkommer i brevet från "Minoriteten i Stoppa-Matchen-nätverket", där man också i en självkritisk passage säger att man borde ha gett mer aktivt stöd till denna inriktning (vilket antyder att idén med konfrontativa metoder i nätverkets namn kanske inte var utdömd på förhand trots allt). Kanske kunde ett tålmodigt arbete för att bygga en allians kring ett sådant alternativ gett frukt. Nu gick detta i stöpet när de autonoma lämnade nätverket efter stalinisternas offensiv mot allt som kunde betraktas som våldsamt, utav allt att döma dessutom utan att ha presenterat någon framkomlig strategi som alternativ.

För en militant antiimperialistisk rörelse

REVOLUTION menar att en antiimperialistisk rörelse måste byggas på bred basis, som en enhetsfront. För att vinna arbetare till en konfrontativ linje krävs tålmodig propaganda, tydliga förklaringar om ens egna avsikter och ett avslöjande av bristerna med de reformistiska ledarnas förräderi. Naturligtvis kan man inte gå ut med allt när det handlar om aktioner som bryter mot den borgerliga statens lagar, men en komplett tystnad, som vi såg från de autonoma i Malmö, är en förluststrategi. I kampen för en sådan enhetsfront måste vi alltså ständigt kritisera reformisterna och stalinisterna, men också presentera ett eget alternativ för organiserat motstånd. Detta alternativ ligger, utöver organiserandet av militanta massaktioner, i att koppla samman dagens frågor – som kampen mot apartheidstaten Israel – med den rasism som följer i imperialismens spår också här i Sverige. Vi måste på alla fronter kämpa mot de imperialistiska politikerna och företagen, och påvisa hur deras agerande utomlands hänger samman med angreppen på svensk arbetarklass. Imperialismen är ju kapitalism – de företag som tjänar på ockupationen av Palestina leds av samma klass som står för angreppen på arbetare i Sverige.

Att vi är kritiska mot den strategi AFA och de autonoma har valt, och som härrör från deras otillräckliga politik, innebär dock inte att vi ger efter för borgerlig medias tryck och sänker oss till exempelvis KP:s nivå. Diskussionen om strategi och taktik är något som alltid kommer att pågå inom vänstern och arbetarrörelsen, men så länge aktivister inte direkt angriper våra syften måste vi oförsonligt försvara dem mot statens repression, och mot odemokratiska uteslutningsförsök från stalinister och andra.

Revolution

Marx 2009 och lanserandet av Arbetarinitiativet

Lördagen 28 mars höll Rättvisepartiet Socialisterna (RS) sitt Marx 2009 i Tensta träff. Någon vecka tidigare hade de dessutom meddelat att de skulle ta tillfället i akt och lansera Arbetarinitiativet, en gemensam plattform med Socialistiska Partiet (SP) till EU-parlamentsvalet. Dagen inleddes därför med ett möte där 6 kandidater – 3 från RS och 3 från SP – höll anföranden. Mellan varje talare lästes stödhälsningar – var och en förstas åtföljd av varsin applåd. Flera av hälsningarna kom från fackliga representanter, och det påpekades att Arbetarinitiativet redan har börjat få stöd från arbetarleden. Man skulle visserligen kunna invända att de flesta var medlemmar i RS eller SP, men att de fick stöd från representanter för gruvfacken i Kiruna och Malmberget skulle kunna peka på att det kan bli något större än de bägge partierna.

Varje anförande under mötet var en maning till kamp,

men i mitt tycke var de en aning abstrakta vad gäller mål och kampmetoder. Arbetarinitiativets plattform innehöll en maning till att bygga ett nytt arbetarparti, och även om det inte uttryckligen står att det är målet med samarbetet att bilda ett sådant, var det uppenbart att det var vad flera av talarna önskade. Men om man som revolutionär ska bygga ett nytt parti måste man vara tydligare med programmet. Plattformen innehåller många krav som varje socialist måste stödja, men problemet är vad som inte står – avsaknaden av ett revolutionär program. Detta tog jag upp i mitt inlägg i debatten. Jag frågade: avser ni att bygga ett gemensamt parti? Har ni tänkt förtydliga programmet, och vara mer tydliga i hur avskaffandet av kapitalismen, som plattformen talar om, ska gå till? Mer specifikt tog jag upp behovet av större klarhet vad gäller paroller för den antifascistiska och antirasistiska kampen. Då SP:s Kjelle Pettersson strax innan hade överlämnat blommor till Mattias Bernardsson och Joel Eriksson, RS:are som under den gångna veckan hade utsatts för nazistattacker, med kommentaren ”Det kanske skulle ha varit ett knogjärn”, kunde jag givetvis inte avhålla mig från att avsluta med ”Kjelles kommentar om knogjärn kanske ger en antydan?”

I debatten som följde berördes mitt inlägg av flera talare, alltifrån det lite demagogiska påpekandet att vi inte kan vänta med kampen tills vi har rätt ut alla grammatiska frågor till SP:s Håkan Blomqvists citerande av Marx klassiker ”Varje steg av verklig kamp är viktigare än 100 program.” Som vanligt när det citeras glömde dock Håkan att nämna att det är hämtat från Marx hårda kritik av de tyska socialdemokraternas Gothaprogram, och kan således inte uppfattas som att programmatiska frågor är oviktiga – vilket tyvärr är det sätt som det nästan undantagslöst används på. Om jag hade föreslagit att vi skulle låta all kamp ligga nere tills vi hade rätt ut alla tänkbara frågor om det revolutionära programmet skulle kanske Håkan ha haft en poäng, men med Arbetarmakts ännu pågående deltagande i exempelvis Septemberalliansen, Nätverket mot rasism och Gaza solidaritet i färskt minne tog jag inte åt mig så mycket.

Nästa programpunkt var en debatt om ”Ett socialistiskt svar på krisen”. Som så ofta på vänstermöten blev det dock mycket rabblande av statistik om krisen – som för att övertyga folk som går på RS-möten om att den existerar – avlöst av uppmaningar till att kämpa. Problemet är att det varken blev en systematisk analys av krisen, dess orsaker och förlopp, eller en diskussion om hur kampen mer konkret ska organiseras. Det mesta som sades kan man hålla med om – problemet är som vanligt vad som inte sägs. En representant från CWI – RS internationella organisation – i Kina talade om situationen där, och kamrater från Island och Irland berättade också om sina erfarenheter..

I mitt inlägg i debatten tog jag för enkelhets skull vid där jag slutade och svarade på invändningarna mot mitt förra anförande. Det handlar inte om grammatik, och inte om att klasskampen får vänta medan vi lärda debatterar, utan om att revolutionärer behöver ett konkret program för att ingripa i klasskampen. Marx, Lenin och Trotskij satt väl ändå inte på väggen i salen av en slump? Vi måste bygga vidare på deras slutsatser att kvalitén hos den revolutionära ledningen är helt avgörande för kampens utgång. Med mera tid till mitt förfogande kunde jag ha gått in på exempel på hur både RS och SP, samt deras internationella kamrater ofta visar upp en tendens att i för hög

grad lita på klasskampens spontana utveckling och den objektiva revolutionära processen, men jag nöjde mig med att ta upp två mera närliggande frågor.

Menar RS allvar med att kampen mot fascismen ska föras med ”fredliga” metoder? Vad betyder det? Naturligtvis är våld inget självändamål, och det måste sättas i relation till bygget av en massrörelse – men är inte de upprepade naziattacker en bra anledning att pedagogiskt förklara behovet av verkligt, organiserat självförsvar? Är verkligen de sympatier man kan få allmänheten av att upprepa ”fredligt” och ”utan våld” viktigare än att förklara nödvändigheten av organiserat försvar? Är det nya partiet som ska byggas ens för att driva bort fascisterna varhelst de samlas? Detta handlar inte om grammatik, utan om helt nödvändiga frågor att diskutera om man ämnar bygga något mer än en gemensam valplattform.

Min största indignation för dagen lade jag på att kritisera RS utmålade av strejken vid oljeraffinaderiet i Lindsay, Storbritannien, som en seger, vilket Elin Gauffin strax tidigare hade pratat om. Vi har tidigare i nyhetsbrevet ordentligt kritiserat RS hopplösa hållning, och deras idealiserande av fakta. Det var inte en strejk för bättre arbetsvillkor eller mot nedläggning. Själv målet för strejken som frågan faktiskt stod var: ska brittiska eller italienska arbetare utföra jobbet? Strejken hade därför inget progressivt mål, och det var således ingen seger.

Svarade gjorde i första hand Arne Johansson från RS, som vidhöll att strejken i Lindsay utmynnade i en seger. Han erkände att det florerat chauvinistiska paroller, men att kampen hade suddat ut dessa, och att jag således hade fel. Han missade att nämna att själva resultatet av strejken var att 102 jobb gick till brittiska arbetare istället för till italienska. Då många icke-brittiska arbetare i Lindsay har vittnat om den fientlighet som har piskats upp mot dem, vilket har fått flera att lämna Storbritannien, känns det lite märkligt att höra vilken stor seger för internationalismen det var. Arne, på sitt lite demagogiska humör, fortsatte med att påpeka att varken RS eller Arbetarmakt kan säga hur revolutionen kommer att ske, och att Marx och Engels båda vägrade att göra sådana förutsägelser. Ja, på ett allmänt plan har Arne naturligtvis rätt – vi kan inte nu beskriva hur revolutionen kommer att ske. Vi kan inte heller beskriva precis hur Första maj-firandet kommer att gå till, eller vad resultatet av EU-parlamentsvalet kommer att bli, men vad har det med saken att göra?

Ett revolutionärt program, som Arne borde veta, är inte en beskrivning dag för dag av hur saker kommer att förlopa, utan en sammanställning av lärdomarna av tidigare revolutioner och en skissering av vilka uppgifter vi kommer att ställas inför. Mycket av vad som kommer att hända kan vi inte veta, men det innebär bara att vi måste diskutera möjligheter och studera revolutionernas historia för att i möjligaste mån förbereda oss, inte vifta bort frågan med lättköpta retoriska poänger. Både Marx och Engels såg det uppenbarligen görklart att säga mer om saken än vad Arbetarinitiativets plattform gör, och om Arne är osäker på var Lenin och Trotskij – som hängde bakom talarstolen – stod i frågan finns det några Kominternresolutioner jag kan rekommendera.

Sista punkten på dagordningen var kamp mot imperialismens krig, och följde i stort samma upplägg som tidigare. Flera talare, däribland en kamrat från CWI i Israel och en från Grekland, höll kampglada inlägg med en kort förklaring av vad som hände i olika sektorer i världen.

Då ingen till en början gjorde någon ansats att äntra talarstolen när det öppnades upp för inlägg gjorde jag åter min plikt och steg upp. Den här gången talade jag om behovet att stödja motståndet mot imperialismen, och nämnde Trotskij's klassiska analys av ett hypotetiskt krig mellan diktaturens Brasilien och Storbritannien. Kriget skulle inte vara ett krig mellan diktatur och demokrati, påpekade Trotskij, utan i första hand ett krig mellan en imperialistisk stormakt och ett halvkolonialt land. Således vore det revolutionärers plikt att stödja Brasilien i konflikten. Så även idag påpekade jag, men betonade också att vårt stöd till motståndet till imperialismen inte kan vara okritiskt – till skillnad från hur den stalinistiska vänstern resonerar – utan vi måste samtidigt kämpa för ett progressivt, socialistiskt och arbetar- och bondebaserat motstånd. Men i kamp mellan faktiskt existerande motstånd och imperialistiska trupper måste vi förespråka de senares nederlag.

Shay från Israel gick i svaromål. Han hävdade korrekt att man måste se saken konkret: vad är det som kan besegra imperialismen? Tyvärr betraktade han frågan om det konkreta på ett abstrakt sätt, och satte därmed fingret på ett viktigt drag hos CWI:s politik. Han påpekade att bara ett arbetarklassbaserat motstånd kan besegra imperialismen. Ja, bara den internationella arbetarklassen med stöd av bönder och andra fattiga kan slutgiltigt besegra imperialismen och bygga den internationella kommunismen. Men att ställa frågan enbart på det sättet är att ställa den just abstrakt. Detta förespråkar vi alltid, men man kan inte nöja sig med det. Det finns också ett konkret, existerande motstånd som inte kontrolleras av arbetarklassens demokratiska organisering, ett motstånd i Irak och Afghanistan som har hindrat de imperialistiska trupperna att få en ordentlig kontroll över länderna och därmed hindrat dem från att invadera flera länder, som Iran. Och Israel blev ju faktiskt tillbakaslagna från Libanon 2006.

Problemet med RS och CWI:s hållning är att de utgår från att kampen för att kasta ut imperialisterna ska börja med arbetarklassens självorganisering, istället för att inse att detta först kommer att uppnås efter kamp – en kamp där vi måste ta ställning till det existerande men reaktionärt ledda motståndet. Naturligt nog, då RS stod som arrangörer, var det deras representanter som fick sista ordet den gången. Dagen avslutades med *Internationalen*. En eloge till RS för att de har lärt sina medlemmar både första och sista versen – sånt är man inte bortskämd med

Jens-Hugo Nyberg